

Arrest

nr. 135 984 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 9 oktober 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 30 juli 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt op het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw vroeg de verklaring van inschrijving aan als werknemer/werkzoekende op 05/07/2012. Zij legde in het kader van haar aanvraag bewijzen van interimtewerkstelling voor en bekwam op die basis een bijlage 8 (verklaring van Inschrijving) op 25/09/2012, Op 09/10/2012 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht door betrokkene is voldaan. Betrokkene werd daarom op 20/00/2013 uitgenodigd om, binnen' de maand na kennisname, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 02/07/2013, en bracht nadien volgende stukken binnen; een deelcertificaat voor het volgen van Nederlandse lessen, een OCMW attest dd. 16/06/2013 met overzicht van ontvangen leefloon in de periode februari-mei 2013 en bewijzen van voorafgaandelijke interimtewerkstelling in de periode maart-juni 2013.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene verder op interim basis was tewerkgesteld van 08/08/2013- 30/09/2013 en dat er nadien geen sprake meer was van enige reële en daadwerkelijke arbeid die naam waardig,

Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op haar van toepassing en kan zij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

Overeenkomstig art. 42 bis, §1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art 40, §4 van de Wet van 15/12/1980.

Er blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene weliswaar nog officieel tewerkgesteld is geweest op 14/11/2013, 19/11/2013, 18/07/2014 en van 21/07/2014-25/07/2014, maar gezien deze tewerkstelling marginaal is, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend worden. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. Haar interimtewerkstelling is helemaal in de negatieve zin geëvolueerd Sinds 30/09/2013 is zij er amper nog in geslaagd om nog te werken. Zij heeft in het verleden enkele dagen gewerkt via interim en legt een deelcertificaat voor dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, maar dit biedt op zich geen garantie op tewerkstelling. In het dossier zit nergens een bewijs waaruit kan blijken dat zij een reële kans maakt op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling. Derhalve kan zij evenmin het verblijf behouden als werkzoekende.

Tijdens de uitgebreide en aanslepende periodes van inactiviteit doet betrokkene kennelijk een beroep op

financiële steun van het OCMW ta blijkt uit het voorgelegde OCMW attest dd. 18/06/2013 en de informatie opgenomen in ons administratief dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet actieve voldoende in haar eigen bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. *Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.*

Overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er eveneens een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de kinderen, P., J.S.J. (...) geboren op 06.02.2009 en P., S.J. (...) geboren op 14.01.2011 aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben nl. hun moeder Y.N.,R.B. (...). *Bij de beslissing werd rekening*

gehouden met de bepalingen van art. 42ter, §1, 3^e lid (wet 15.12.1980). Zo is het immers niet opportuun om de kinderen van hun moeder te scheiden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

“De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79, 7° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing “waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld”, opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. de verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden

genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, §4; 42bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en proportionaliteit, van het beginsel van zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen en van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Aangezien de motivatie niet adequaat is;

Dat de betwiste beslissing onlogisch is voornamelijk omdat tegenpartij tegelijkertijd aangeeft dat verzoekster al meer dan zes maanden werkloos is maar ook onderstreept dat mevrouw Y.N. (...) officieel tewerkgesteld is geweest op 14.11.13, 19.11.13, 18.7.14 en van 21.7.14-25.7.14;

Dat de bestreden beslissing artikel 40 § 4 van de Wet van 15.12.80 schendt in zoverre de tegenpartij aangeeft dat de tewerkstelling van verzoekster marginaal is en dat zodoende er geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend kan worden;

Dat artikel 40 § 4 niet aangeeft dat tewerkstelling niet marginaal mag zijn, dat het feit dat een burger unie actief werk zoekt al voldoende is, dat men er dus vanuit mag gaan dat het feit dat verzoekster bewijst dat zij gewerkt heeft als voldoende beschouwd moet worden met betrekking tot artikel 40 § 4;

Dat het dus past de betreden beslissing te vernietigen;

Aangezien er op geen enkele ogenblik rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster werk zoekt terwijl artikel 40 § 4 van de Wet van 15.12.80 duidelijk aangeeft dat: “Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Dat verzoekster van mening is dat zij wel een reële kans maakt om aangesteld te worden;

Dat tegenpartij aangeeft dat uit het dossier zou blijken dat betrokkene geen reële kans heeft op tewerkstelling in de toekomst;

Dat tegenpartij niet meld op welke elementen van het dossier van verzoekster deze conclusie gebaseerd is;

Dat het dus onmogelijk is voor mijn cliënte om de bestreden beslissing te begrijpen en dat zoende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

*Aangezien artikel 42bis onderstreept dat: § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, **indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk**. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”;*

Dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit de Mevrouw Y.N. (...) een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk;

Dat verzoekster een eerlijke burger is die, weliswaar moeite heeft om werk te vinden, maar er alles aan doet om toch een baan te krijgen;

Dat de beslissing niet aangeeft hoe of waarom Mevrouw Y.N. (...) een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk;

Dat zodoende tegenpartij, artikel 42bis van de wet van 15.12.80 schendt zoals het beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en proportionaliteit;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;”

4.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij niet vermeldt op welke elementen van het dossier de conclusie dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling gebaseerd is, mist haar kritiek feitelijke grondslag nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat op grond van de stukken van het dossier niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij een reële kans maakt op tewerkstelling naar de toekomst toe daar *“Haar interimtewerkstelling is helemaal in de negatieve zin geëvolueerd Sinds 30/09/2013 is zij er amper nog in geslaagd om nog te werken. Zij heeft in het verleden enkele dagen gewerkt via interim en legt een deelcertificaat voor dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, maar dit biedt op zich geen garantie op tewerkstelling. In het dossier zit nergens een bewijs waaruit kan blijken dat zij een reële kans maakt op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling”*.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat de beslissing niet aangeeft hoe of waarom zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan zij eveneens niet gevolgd worden. De Raad wijst er vooreerst op dat niet blijkt – gelet op het gestelde in artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de *in casu* betreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – dat de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden *in casu* niet zou volstaan als redengeving om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen. De verzoekende partij verbleef immers in het Rijk voor een duur van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. De voorziene beëindigingsgrond in voormelde wetsbepaling in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel geldt enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student. Er blijkt niet dat deze geldt voor de burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende de verklaring van inschrijving verkreeg, doch waarvan nadien wordt vastgesteld dat deze niet langer als dusdanig kan worden. Daarenboven blijkt dat de verwerende partij aangaf dat de verzoekende partij tijdens de uitgebreide en aanslepende periodes van inactiviteit beroep doet op financiële steun van het OCMW en dat bij gebrek aan bewijs dat zij als economisch niet-actieve voldoende in haar eigen bestaansmiddelen kan voorzien, een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Aldus werd wel degelijk gemotiveerd omtrent artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

4.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 42bis en artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd in het enig middel.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, luidt verder als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

4.7. *In casu* beëindigde de verwerende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden vooreerst omdat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Zij motiveert in dit verband dat de verzoekende partij op interimbasis werd tewerkgesteld van 8 augustus 2013 tot 30 september 2013 en dat er nadien geen sprake meer was van enige reële en daadwerkelijke arbeid die naam waardig, dat betrokkene nadien meer dan zes maanden werkloos was, zodat ook artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet niet meer van toepassing kan zijn en zij aldus niet meer kan beschouwd worden als werknemer. Zij motiveert verder dat wel blijkt dat de verzoekende partij nog op verschillende data nadien officieel tewerkgesteld is geweest, doch dat deze tewerkstelling marginaal is en hier geen behoud van een verblijfsrecht kan aan ontleend worden.

4.8. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onlogisch is daar de verwerende partij tegelijkertijd aangeeft dat zij al meer dan zes maanden werkloos is maar ook onderstreept dat zij officieel tewerkgesteld is geweest op verschillende data. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het werkloos zijn beoordeeld werd in het kader van het niet hebben van enige reële en daadwerkelijke arbeid die naam waardig na de tewerkstelling op interimbasis van 8 augustus 2013 tot 30 september 2013. Voorts motiveert de bestreden beslissing ook duidelijk waarom de officiële tewerkstelling op die verschillende data niet kan beschouwd worden als enige reële en daadwerkelijke arbeid die kan leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. Immers staat duidelijk te lezen dat de officiële tewerkstelling op de verschillende data marginaal is.

4.9. Waar de verzoekende partij met het betoog in haar verzoekschrift voorhoudt dat het begrip marginale tewerkstelling niet voorkomt in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en men er aldus mag van uit gaan dat het feit dat zij bewijst dat zij gewerkt heeft als voldoende moet beschouwd worden met betrekking tot artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de bevoegde minister geen bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet, maar wel gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie toepast. Uit deze gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als “*iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt*” (zie K. LENAERTS, Europees Recht, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164.). Evenwel benadrukt het Hof van Justitie dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. In andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van “*reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken.*” (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de tewerkstelling slechts enkele dagen betrof. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij na de periode van interimtewerkstelling tussen 8 augustus 2013 en 30 september 2013 slechts nog officieel tewerkgesteld is geweest op 14 november 2013, 19 november 2013, 18 juli 2014 en 21 tot 25 juli 2014. Deze feitelijke gegevens worden door de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, of in strijd met artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, om hieruit af te leiden dat het slechts een marginale tewerkstelling betrof die op zich geen aanleiding kan geven tot het verlenen van een verblijfsrecht als werknemer.

4.10. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt de verwerende partij vervolgens dat de verzoekende partij evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht kan behouden. Hiertoe stelt zij dat uit het dossier niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft, dat haar interimtewerkstelling helemaal in negatieve zin is geëvolueerd, dat zij sinds 30 september 2013 er amper in geslaagd is nog te werken, dat zij in het verleden enkele dagen gewerkt

heeft via interimarbeid en een deelcertificaat voorlegt dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, maar dat dit op zich geen garantie biedt op tewerkstelling, dat in het dossier nergens een bewijs zit waaruit kan blijken dat zij een reële kans maakt op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling.

4.11. In zoverre de verzoekende partij meent dat het feit dat zij actief werk zoekt al voldoende is, kan zij niet gevolgd worden, nu uit artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een werkzoekende recht heeft op verblijf zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt EN een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hieruit volgt dat het actief zoeken naar werk op zich onvoldoende is om een recht op verblijf als werkzoekende te genereren, daar de verzoekende partij ook dient aan te tonen dat zij een reële kans maakt te worden aangesteld. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat uit het dossier niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. De verzoekende partij stelt dienaangaande dat zij meent wel degelijk een kans te maken om aangesteld te worden en dat uit de beslissing niet blijkt op welke elementen van het dossier de verwerende partij de conclusie dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling in toekomst baseert.

De Raad herhaalt dat in zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij niet vermeldt op welke elementen van het dossier de conclusie dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling gebaseerd is, haar kritiek feitelijke grondslag mist nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat op grond van de stukken van het dossier niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij een reële kans maakt op tewerkstelling naar de toekomst toe daar *“Haar interimtewerkstelling is helemaal in de negatieve zin geëvolueerd Sinds 30/09/2013 is zij er amper nog in geslaagd om nog te werken. Zij heeft in het verleden enkele dagen gewerkt via interim en legt een deelcertificaat voor dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, maar dit biedt op zich geen garantie op tewerkstelling. In het dossier zit nergens een bewijs waaruit kan blijken dat zij een reële kans maakt op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling”*. De verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat zij wel degelijk nog een reële kans op tewerkstelling heeft. Zij geeft aldus weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur, doch maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Zo gaat zij op geen enkele wijze concreet in op de gegeven motivering in dit verband, waarbij wordt gewezen op het feit dat zij er sinds 30 september 2013 nog amper in geslaagd is te werken, dat haar interimtewerkstelling in negatieve zin geëvolueerd is en dat er geen bewijs in het dossier aanwezig is dat zij een reële kans maakt op bijkomende of niet-marginale tewerkstelling.

4.12. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij een eerlijke burger is die weliswaar moeite heeft om werk te vinden doch er alles aan doet om toch een baan te krijgen, beperkt zij zich tot loutere beweringen die aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk, doen, nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor een recht op verblijf als burger van de Unie.

4.13. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat er geen bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij als economisch niet-actieve voldoende in haar eigen bestaansmiddelen kan voorzien. Zij verwijst eveneens naar het feit dat de verzoekende partij tijdens de uitgebreide en aanslepende periodes van inactiviteit een beroep doet op financiële steun van het OCMW. De verzoekende partij betwist deze motivering als dusdanig niet.

4.14. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Ook blijkt niet dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte met bepaalde feiten of elementen geen rekening heeft gehouden of dat zij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de overheid niet in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.15. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat hier niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

4.16. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER